
Vzkazy od prastaré civilizace

Magdalena Zachardová

Kniha, kterou jste si zakoupili a právě ji otevřeli, vás musela bezesporu zaujmout. Blahopřeji: Jste jedním z milionů zvědavých lidí na této planetě, kteří se rádi zamýšlejí nad otázkami, jež jsou stále nevyřešené.

Na úvod ale musím podotknout, že kniha *Vzkazy od prastaré civilizace* není a ani nechce být vědeckou publikací. Nemá vás, jejího čtenáře, postavit před vědecky potvrzená fakta, která jsou zaznamenána v odborných publikacích a často jsou pak prezentována jako nezpochybnitelná.

Naopak: Tato kniha má být pramenem vzrušujících informací o hledání vzniku a původu našeho vlastního rodu, zamyšlením nad inteligentními civilizacemi, které mohly obývat naši Zemi před námi a které nám zanechaly o své existenci stopy.

Jsou dokladem toho, že život je nezničitelný, jen prochází koloběhem, v němž se různé dovednosti a technické vynálezy opakují. Také archeologické nálezy svědčí o tom, že obýváme náš svět již po několikáté.

Proto vám nyní předkládám soubor alespoň těch nejzajímavějších záhadných otázek z několika vědních oborů, na které hledáme stále odpověď. Doufám, že vás tato kniha zaujme a že vám přinese zábavu, poučení a inspiraci.

„Proč ale,“ ptá se klasický archeolog, „když tedy v prehistorických dobách existovala technicky vysoce vyspělá civilizace, proč jsme po ní dosud nenalezli ani stopy?“

„Ale ano, stopy jsme našli již dávno! A možná jich objevíme ještě mnohem více, pokud budeme připraveni po nich pátrat.“

Louis Pauwels a Jacques Bergier

Nikdo zatím nevysvětlil, jak je možné, že se některé mýty a legendy stejného obsahu vyskytují i v těch nejdlehljších koutech naší planety. Zbývá je jen posbírat – a potom složit do jedné jediné skládanky.

Nacházíme tak důkazy, že v minulosti existovala prastará civilizace, která byla na vysokém stupni rozvoje. Její příslušníci ovládali pokročilé technologie, znali a používali létající stroje. Tato společnost zasáhla do vývoje celého lidstva, zejména velkých říší, jako byly Mezopotámie, Indie či Egypt.

Platí názor, že podobné teorie nejsou podloženy žádnými hmatatelnými důkazy. To ale není pravda. Existuje celá řada artefaktů, které jsou více než hmatatelné, ale bohužel nezapadají svou moderností do zažitých představ o minulosti.

V důsledku toho jsou tyto artefakty opatřeny naprosto nesmyslnými popisky a posléze uloženy do nejdlehljších muzejních zákoutí, kde asi přece jen tolik nepobuřují návštěvníky. Ve hlubokých sklepeních archeologických muzeí díky tomu leží v prachu tisíce záhadných nálezů.

Máme však ještě naštěstí jinou možnost, jak poznat pravdu, i když to není na první pohled patrné: Kmenové báje a pověsti nám podávají zprávy, které tyto hmatatelné důkazy mohou nahradit.

Bývají zaznamenány někdy sice v neúplné podobě, často jsou to pouhé útržky díky uběhlému času, přesto jejich obsah stojí za to, abychom ho podrobně prozkoumali. Rozhodně by byla chyba nechat se přitom odradit různými tajemnými – a musíme přiznat, že i někdy opravdu zvláštními – abstraktními názvy.

Právě za nimi se totiž mohou skrývat vyspělé technologie. Je to proto, že některé události jsou zde popisovány lidmi, kteří nikdy ve svém životě neměli příležitost se s moderními vymoženostmi setkávat jako my. Příkladem toho je, jak dnes žijí příslušníci kmenů v deštných pralesích nebo v australské buši.

Lidé jako oni mohli přece snadno v dávných časech pokládat létající stroje za prostředky bohů a počítač za jakousi kouzelnou skříňku, která umožňuje jejímu majiteli sledovat vše, co se děje, a to i ve značně vzdálených oblastech světa.

Člověk je prostě zvláštní stvoření. Místo toho, aby se dostatečně poučil z historie, většinou všechny nové myšlenky, které se vynoří, ihned zpochybňuje, a jejich autoři se stávají terčem posměchu.

Může se proto snadno stát, že tajemství, které odhalíme, nám bude připadat jako zcela nevěrohodné a příliš fantastické. Nesmíme však zapomínat, že v historii už přece mnohokrát došlo k tomu, že se původně neuvěřitelné teorie a vynálezy, jako například létání, staly skutečností.

Uvedme jen několik takových náhodných případů:

Ještě před půlstoletím vážení vědci dokládali toto:

„Člověk by jistě zemřel strašlivou smrtí, kdyby letěl v dopravním prostředku rychlejším než zvuk, stejně tak, jako kdyby se odhodlal podstoupit operaci srdce.“ Máme k dispozici i zábavná pojednání *„o nemožnosti klonovat zvířata“* a také o domnělém podvodu, když kdysi někdo odvážně tvrdil, že je *„schopný zaznamenat lidský hlas“*.

Faktem je, že se časem, jak všichni víme, právě všechno tohle stalo celkem běžnou součástí našeho života. Jde pouze o to, aby se vědci nebránili přijmout něco zdánlivě *nemožného*. K tomu přece stačí uplatnit jenom trochu otevřenosti a fantazie.

Matematika a lékařství, které ovládaly nám známé starověké národy, byly na tak vysoké úrovni, že nám nezbyvá než se ptát, odkud se všechny tyto vědomosti vlastně vzaly. A ještě něco: Naši předkové měli také rozsáhlé znalosti o planetách.

Starověcí astronomové znali už před tisícovkami let tajemství pohybu vesmírných těles, rozměry Slunce, Měsíce a různých planet, věděli o precesi rovnodennosti, prováděli složité výpočty, daleko přesahující naše chápání, a to všechno v době, kdy lidé měli podle historiků žít v jeskyních, oblékat se do zvířecích kůží a jako zbraně používat pouhé klacky.

A co víc, na tisíce let starých sumerských pečetidlech vidíme obrázky okřídlených koulí. Indické eposy, také staré tisíce let, hovoří o létajících strojích zvaných vimana, o vznášejících se městech a o strašlivých zbraních bohů, kteří mezi sebou vedli války.

Egyptské texty popisovaly nebeská plavidla a na reliéfech vytesaných na zdech pyramid byl častým motivem okřídlený disk. Pokud to shrneme, výsledkem je, že téměř všechna světová náboženství obsahují informaci, že kdysi navštívila naše předky jakási *božstva*, která s sebou přinesla podivuhodné vynálezy a znalosti. Ty pak předávala dalším a dalším národům světa.

Kdo asi byli tito neznámí bohové? Byli to opravdu, jak se dnes domnívají zastánci v současnosti moderní teorie dávných archeoastronautů, ná-

vštevňníci z vesmíru, anebo náleželi k pradávne vyspělé civilizaci, zaniklé při nějaké velké katastrofě, o které dosud nic nevíme?

Nejstarší obrazy těchto tajemných bytostí nacházíme i na stěnách jeskyní. Někdy jsou tyto postavy dokonce obuté a oblečené do moderního oděvu, přestože místní obyvatelé chodili – a někde dosud chodí – vždy bosí a téměř nazí. Podivní návštěvníci navíc třímají v ruce cosi jako pušky, a nad nimi létají, jako by toho nebylo snad dost, podivuhodné objekty.

Existují také dokonalé starověké mapy, o nichž nevíme, odkud pocházejí, ani kdo je zhotovil. Na jedné z nich je dokonce zakreslena Antarktida – ovšem bez ledového příkrovu, a to dávno předtím, než byl tento mrazivý kontinent vůbec oficiálně objeven.

Jindy se v uhelných vrstvách objevují záhadné artefakty, které nás udivují moderním technickým provedením nebo že jsou zhotoveny z materiálů, které nedokážeme vyrobit ani dnes. Jejich existenci vědci dokážou jenom těžko vysvětlit.

Stejně tak se dnes mohou přesvědčit tisíce turistů ročně navštěvující stavby Inků v Peru, že zatímco pro tyto dávné stavitele, kteří je zbudovali, se jednalo o nejběžnější způsob, jak své dílo zabezpečit proti zemětřesení, pro nás by to byl neuskutečnitelný projekt. A všechny tyto kameny byly tvarovány, jako by to byla dětská plastelína.

Nemůžeme přece donekonečna zavírat oči před faktem, že podobné důkazy jsou nacházeny na všech kontinentech, přestože jsou často v tichosti zařazeny mezi *zatím neobjasněné nálezy* či *různé* a uloženy bez mediální publicity v archeologických sbírkách do některé z mnoha zaprášených krabic v naději, že zájem o tyto nevhodné předměty postupem času sám opadne.

Čemu máme vlastně věřit? Tomu, co nám vtloukali do hlavy ve škole učitelé, že podle evoluční teorie člověk postupně nabíral rozum a podle toho vypadal jeho vzhled, oblékání i nástroje, či tomu, že to bylo všechno úplně jinak a před věky tak dávnými, že se to téměř bojíme vyslovit, mohly existovat na matičce Zemi bytosti daleko bizarnějšího vzhledu, či naopak mnohem rozvinutější, než si dokážeme představit?

Ale jsou tu i další dosud nevysvětlené nesrovnalosti, které se do té naší zaběhnuté a všemi uznávané skládanky jaksí vůbec nehodí a jsou více než hmatatelné. Některé z nich nám nedávají spát.

Pokládáme se za vrchol všech živých stvoření a za výkvět lidské civilizace, a přesto neumíme vysvětlit, proč navzdory tomu po celém světě na-

rážíme na neuvěřitelně staré stopy lidských nohou, někdy obřích rozměrů, otisknutých v sopečném popelu či ve zkamenělých vrstvách – mnohokrát hned vedle stop dinosaurů.

Čeho jsou tyto stopy asi důkazem?

Odpověď je až nečekaně snadná: Jsou důkazem toho, že stáří lidského rodu budeme muset znovu přehodnotit a posunout postupně – díky dalším překvapivým archeologickým nálezům – jeho vznik možná dokonce o celé miliony a miliony let do minulosti.

Napadá nás proto otázka: Kdo obýval naši planetu před námi? Jaká podivná a zjevně velice inteligentní společnost dokázala shromáždit všechny ty neskutečné vědomosti, na něž narážíme na každém kroku?

Dnešní civilizace, ke které se my všichni tak hrdě hlásíme, stojí proto viditelně na základech mnohem dávnějších, a všechno ukazuje na to, že inteligentní druhy bytostí podobných člověku mohly obývat naši planetu již mnohokrát.

Stopy, kam se podíváš

Amatérský archeolog Michael W. Meister se dne 3. června 1968 se svou ženou Mabel, dvěma dcerami a manželi Shapeovými vydali hledat zkameněliny fosilních trilobitů v prostoru Antelope Springs ve státě Utah v USA.

Pátrání po fosiliích bylo odjakživa jeho nejmilejším koníčkem, takže se často vydával hledat s kladívkem v ruce zbytky těchto tvorů, obývajících prvotní oceány a bažiny naší planety před 500 miliony lety.

Tentokrát mu štěstí příliš nepřálo, žádné fosilie se neobjevovaly, ale to se mělo brzy změnit. Za malou chvíli na něho totiž s jásotem zavolala děvčata, aby se přišel podívat na jejich objev. Meister na první pohled na skále neviděl nic pozoruhodného, ale protože měl dobrou vůli nebo se prostě snažil udělat oběma děvčatům radost, klepal kladívkem do skály na určeném místě.

Jaké bylo jeho překvapení, když se od skály odloupla jakási podivná destička, na které se rýsovaly otisky lidských nohou. Nebyly to však otisky bosých nohou, jak by se dalo čekat, ale naprosto zřetelné otisky podrážek bot zašpičatělého tvaru.

Stopy byly 32,5 centimetrů dlouhé, v chodidle 11,25 centimetrů široké a v patách měřily jen 7,5 centimetru. V místě paty byl otisk zřetelnější, jak tvor, který je tu zanechal, při chůzi přenesl váhu na patu. Čí bota tu asi tak před miliony lety mohla rozšlápnout trilobita?

Otisky bot Meistera příliš nezajímaly, rozhodující bylo, jak jsme již poznamenali, že levá noha podpatkem rozšlápla trilobita, vymřelého pravěkého korýše, který byl zkamenělý, a proto měl Meister z nálezu velkou radost.

Okamžitě zanesl nečekaný objev profesoru Melvinu A. Cookovi z univerzity v Utahu, a ten ho posoudil jako velmi zajímavý. Doporučil Meisterovi, aby se obrátil na geologa Brada Steigera, což Meister také neprodleně učinil. On i ostatní geologové po pečlivém zkoumání nakonec otisky zařadili do období kambria, tedy do doby před 570 miliony lety.

Jak se dá tento nález vysvětlit? Velice těžko. Navíc byly v oblasti Antelope Springs objeveny ještě další dva stejné otisky. Tady už nejde o indicie nebo o legendy, nad kterými snadno mávneme rukou. Fosilní otisky jsou realitou. Můžeme si je osahat, potěžkat a prozkoumat je například pomocí mikroskopu. Jsou prostě zde.

Podobně šokujícím objevem byl otisk boty v mušlovém vápenci v Nevadě, pocházející z doby triasu, kde dokonce můžeme obdivovat opravenou, seříznutou a poté sešitou podrážku, který způsobil vědcům naprosté zhroucení představ o výskytu člověka na Zemi. Jsou totiž staré 160 milionů let. Stejně jako později nalezené otisky obuvi z uhelné sloje ve Fisher Canyonu v Nevadě. Ve sloji staré 160 až 195 milionů let byly tyto otisky objeveny v roce 1927. A protože uhlí má tu vlastnost, že všechno výborně uchová, můžeme na podrážkách vidět i stopy jakési tkané nitě!

Člověk se prý ale objevil na této planetě až za dalších 157 milionů let. To byl ovšem primitivní bytostí, která teprve asi před 25 000 lety začala nosit na nohách něco jako obuv. Komu potom nalezené otisky mohly patřit?

Zvláštní otisk, který je velmi podobný podrážkám obuvi užívané kosmonauty, připomínají také již dobře známé zesklovatělé otisky, staré sto tisíc let, z pouště Gobi.

Nálezy lidských šlápějí se však neomezují jenom na souš. Jsou k vidění dokonce i pod vodou. V roce 1954 při snímkování mořského dna u Severního Irsku zaregistroval doktor Antony Laughton z Oceánografického ústavu

v Londýně v hloubce 4 500 metrů něco, na co nebyl ani trochu připravený: Dobře viditelné zkamenělé otisky lidských nohou!

A komu asi patřily otisky nohou z Tanzanie v oblasti Laetoli, severně od jezera Eyasi? Britský antropolog a paleontolog Louis Leakey (Louis Seymour Bazett Leakey, 7. 8. 1903 – 1. 10. 1972) zde učinil opravdu unikátní objev. Stáří této geologické vrstvy bylo určeno (pomocí radio-karbonové metody) na 3,6 až 3,8 milionu let.

Tím se tyto záhadné stopy řadí k vůbec nejstarším dosud nalezeným otiskům lidské nohy na naší planetě. Počítač odhalil pomocí simulace i to, že ti kdo je zanechali, šli rychlostí zhruba 1 m/s, což odpovídá pomalejší pohodové chůzi. Mary Leakeyová napsala, že se tato bytost pohybovala „*naprosto vzpřímeně*“.

Je tedy více než jisté, že tyto stopy nemohli zanechat žádní opičí předchůdci. Kdo asi byl tento náš tajemný předek, když v té době nemohlo být po lidském rodu homo sapiens ani vidu ani slechu?

Stejně záhadných je i sedm dokonale zachovalých stop z Keni z oblasti Ileret, které jsou staré *jen* 1,5 milionů let. Tyto otisky byly zkoumány technologií 3D a počítač ukázal, že na chodidle je dobře znatelná klenba, palec směřuje rovnoběžně s prsty a při chůzi už byla váha přenášena od paty ke špičce, což je znak charakteristický pro člověka dnešního typu.

Dá se tedy s jistotou tvrdit, že ten kdo se procházel v těchto místech před takovou neskutečně dlouhou dobou, nejenže nepatřil k rodu Australopithecus afarensis, ale ani k žádnému podobnému druhu.

V roce 2003 odhalili archeologové, co jsou zač zkamenělé stopy, které objevil amatérský archeolog Paul Abell roku 1978 v jižní Itálii na svahu sopky Roccamonfina, staré 325 000 – 385 000 let.

Tyto stopy, známé pod názvem Ďáblova stezka, tu zanechalo ve starší době kamenné několik dávných Evropanů v čerstvém sopečném popelu. Stopy jsou velice dobře znatelné, na některých lze rozpoznat, kdy který jedinec zrychlil chůzi, kde uklouzl nebo jak si při jistě nelehkém zdolávání strmého svahu sopky pomáhal rukama.

Podle vzdálenosti stop od sebe bylo možné určit i rychlost chůze a vypočítat výšku a váhu bytostí, které je tu zanechaly v době před dalším výbuchem sopky. Ta pak stopy překryla vrstvou popela, a tím byly zakonzervovány až do dnešní doby.

Velkou pozornost vzbudil i další objev učiněný v Austrálii, kde ředitel Muzea Mount Yorku archeolog Rex Gilroy odhalil zkamenělé stopy brontosaura a hned vedle nich otisky nohou obřích lidí.

Podobné stopy byly objeveny v Turkmenistánu (a také u texaského Temple). V roce 1983 vyšel v listu *Moskovskije novosti* (č. 10, str. 24) článek o nálezu otisku lidské nohy, dobře viditelné v hornině staré 150 milionů let, a to hned vedle zkamenělé obří tříprsté stopy dinosaura.

Na konci II. světové války našel americký zoolog Ivan T. Sanderson (1911–1973) v jedné skalní štěrbíně tři lidské lebky o průměru 46 až 61 centimetrů. Zajímavé je, že v téže době objevili archeologové amatéři v kalifornském Údolí smrti kosti obávané šelmy – tygra šavlozubého, dále dinosaura a lidského obra.

Poměrně nedávno, roku 2008, v Gruzii poblíže města jménem Bordžomi odhalili archeologové i další kosti obrovských rozměrů. A pravděpodobně to není náhoda: Lidé si v tomto kraji předávají z generace na generaci příběhy o tajemných velikánech, kteří kdysi žili ve skalách. Výška nalezeného obra byla odhadnuta na úctyhodné tři metry.

Na základě tohoto objevu se vědci domnívají, že obřích nálezů bude stále přibývat. A po nich budou následovat další a další, jako potvrzení odkazů na obry, které nacházíme v mnoha mýtech světa.

Pozůstatky lidí byly nalezeny také poblíže utazského Moabu, kde řídil vykopávky Joe Taylor, který vedl rovněž vykopávky dinosaurů v Coloradu. Zhruba 15 metrů pod zemským povrchem tady byly objeveny celé části lidských koster. Ležely v takzvaném dakotském pískovci, známém jako geologická vrstva, v níž se často nacházejí pozůstatky dinosaurů. V jedné a téže geologické vrstvě tak byly nalezeny kosti člověka a dinosaurů. Díky tomu mají někteří vědci tendenci posunout počátek lidstva stále více do šera dávnověku.

Dalším šokujícím objevem byl nález učiněný nedaleko Glen Rose u Chalk Mountains. Jde o již dobře známý zkamenělý lidský prst. Byl podroben důkladnému zkoumání a při tom bylo zjištěno, že patřil zřejmě ženě; náleží k němu i dokonale zachovalý nehet. Zarážející je jen jeho velikost, je téměř o 20 % větší, než je tomu u dnešního typu člověka. Že se opravdu v tomto případě nejedná o nějaký padělek, je na první pohled zřejmé. Odborníky navíc nijak nepotěšilo, že při detailnějším ohledání pomocí rentgenového vyšetření byla objevena v tomto záhadném kousku lidského těla původní kost i se dřívím.

Jak je vidět, naše dosavadní představy o uspořádání světa jako takového budeme muset nutně přehodnotit. Naše dosud skálopevně uznávaná radio-karbonová metoda uhlíku C14 se prostě ukazuje v mnoha případech jako scestná a nepřesná. Možná proto, že se při dosavadních odhadech vycházelo vždy z faktu, že podíl uhlíku je ve vzdušném obalu Země stálý. To by ale mohl být zásadní omyl, protože se ukazuje, že Země prodělala mnohokrát velké klimatické změny. Díky tomu se mohl podíl uhlíku v ovzduší změnit, a proto se může stát, že při náhodném experimentálním určování stáří ulity dosud žijícího hlemýžďe došli odborníci k naprosto nečekanému výsledku: dvacet sedm tisíc let!